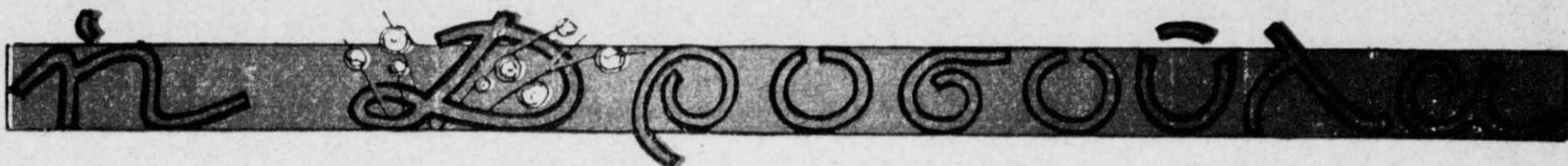

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Τί θέλετε νά κάμω;
— Νά τήν διώξω απ' ἐδῶ.
— Νά τή διώξω, καί ποῦ νά τή στείλω;
'Ο ἀστυνόμος σηκώθηκε καί τράβηξε πρὸς τὸ ἀντικρυνὸ καφενεῖο, ἀφήνοντας τὸ μαντολῖνο στὸ γραφεῖο του.

Οἱ νοικοκυραῖοι τὸν ἀκολουθήσαν ἔσπισα ἀπαιτητικοί.
— Νά τή διώξω. Μά ποῦ νά τή στείλω; Γιά πέστε μου καί σεις; τοὺς ρώτησε.

— Νά, ὅπου θέλεις στείλε την! 'Αστυνόμος εἶσαι. Στείλε την στὴν Πάτρα, σὰ παληόσπιτα!...

— Πίσω μου σ' ἔχω Σατανᾶ!... εἶπεν ὁ ἀστυνόμος καί κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα καβαλληκευτᾶ, καί γύρισε πρὸς τὸ καφενεῖο τὸ γκαρσόνι, ποῦ στεκότανε ἐκεῖ, ξύνοντας τὴ μύτη του:

— Παιδί, φέρ' ἕνα τοῖπουργο καί μπόλικο στραγάλια.

Καί ἔπειτα γυρίζοντας στοὺς προεστῶτες τοῦ χωριοῦ:

— Καλά. 'Αφήστε καί θά ἰδοῦμε.

'Αλλά ἡ ἡμέρες πέρνασαν καί κανένας τίποτε οὔτε εἶδε οὔτε ἄκουσε.

Τὸ μόνο ποῦ ἄκουγαν ἦταν τὸ μαντολῖνο:

Τρίγχι—τρίγχι—ντράμ
τίρι—τίρι—ντράμ.
Τ' ἀδιζασχοτωμένο μου,
μορὲ φονῆα χασάτη,
καί πὼς δὲν τὴ σεβάστηζε,
τὴν ἰδική μ' ἀγάπη!...
Τρίγχι—τρίγχι—ντράμ
τίρι—τίρι—ντάμ.

Ο,ΤΙ ΔΙΑΤΛΞΗ Ο ΚΥΡ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

Μά οἱ νοικοκυραῖοι ὅμως, δὲν τὰ χάσανε. "Α, ὅταν θῆλῃ τὸ χωριό, οὔτε καί ὁ Βασιληᾶς δὲν μπορεῖ νά εἰπῇ τὸ ὄχι.

Τέτοιες ἀηδίες δὲν τῆς ἐπιτρέπει τὸ χωριό. Θά δείξουν, πρῶτα πὼς εἶνε ἠθικοί, στὸν καθὲ ἀστυνόμο, καί δεύτερα, πὼς εἶνε ἄνθρωποι κι' αὐτοί, ποῦ ἔχουν κάποια δύναμι στὸν τόπο!... Τὴ δύναμί τους θά τὴν δείξουνε. 'Αδιάφορο ἂν θά τὴν δείχνανε γιά μιὰ φτώχια καί ἄμοιρη καί ὄχι γιά τὸν ἀστυνόμο.

'Ο ἄνανδρος ξεθυμαίνει στὸν ἀδύνατο. Καί μὲ τὸν ἀστυνόμο, γιὰ νά ρθῶνε σὲ προσωπικά; 'Αστυνόμος εἶνε, ποῦ τὸ ξέρεῖς, τί μπορεῖ νά ρθῆ καμμιά φορά!

'Επήγανε λοιπὸν στὸν βουλευτή:

— Τὸ καί τὸ, κύρ βουλευτή.

— "Εχετε δίκαιον, τοὺς εἶπε καί ἐκεῖνος. Τί θά τὸ κάνουμε ἐδῶ πέρα τὸ χωριό;... 'Ο ἀστυνόμος νά τὴν διώξῃ ἀμέσως, εἰδ' ἄλλως θά ξεκουμπισθῆ κι' αὐτός.

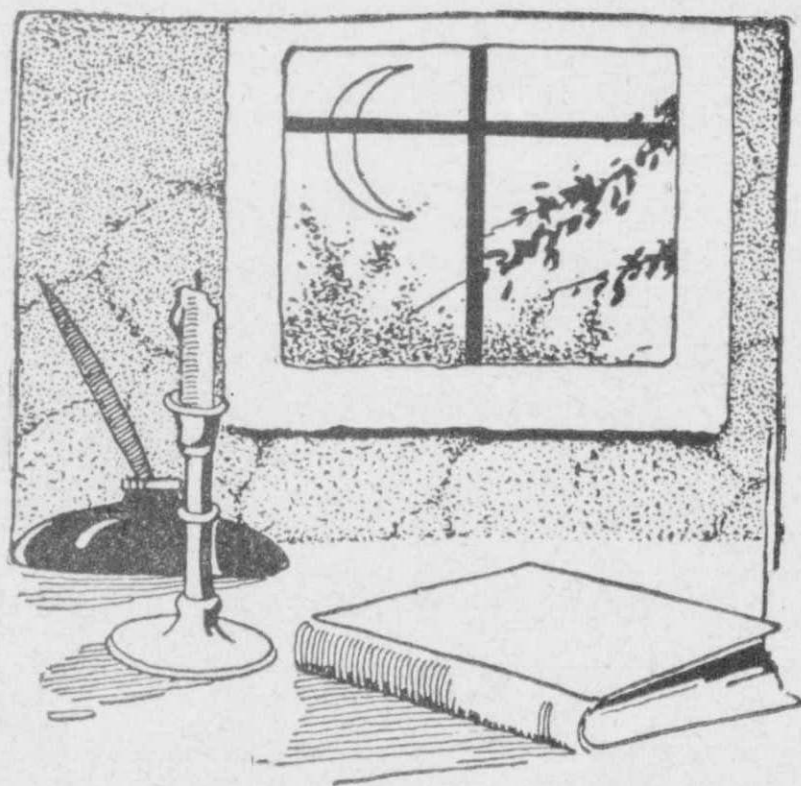
— Δὲν τὴν ἀφήνεις; τοῦ εἶπ' ὁ ἀστυνόμος... 'Εγὼ νά ἤμουνα θά ἔφερνα ἀκόμα ἄλλες δυό... Δὲν εἶνε ἀνήθικο αὐτό. Ξεθυμαίνει τὸ χωριό.

'Ο βουλευτῆς ὅμως δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ. Σὰν καί νά θύμωσε λιγάκι. Σὰν καί νά νόμισε ὅτι τὸν κοροϊδεύει ὁ ἀστυνόμος.

— Αὐτὰ, κύρ ἀστυνόμω, νά τὰ πῆς ἀλλοῦ... ἐκεῖ ὅπου περνᾶνε, τοῦ φώναξε ἀπότομα.

Τὰ χρειάστηκε ὁ κύρ ἀστυνόμος.

Συμμαζεύτηκε καί τραύλισε:

Τρίγχι—τρίγχι—ντάμ
τίρι—τίρι—ντάμ

τὸ μαντολῖνο.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΩΝ

"Ἐτσι ἀποφασίσθηκε νά «ἀπελαθῆ» ἡ τρελλο-Μαραθιοῦ.

'Ο ἀστυνόμος μοναχὸς του τὴν ἔπιασε, καθὼς καθότανε κρυβαρασμένη ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καί τὴν ἔβαλε σὲ μιὰ θάρκα.

— Νά τὴν περάσετε, εἶπε στὸν θαρκάρη, στὴν ἀπέναντι μεριά καί νά τὴν ἀφήσετε 'κεῖ πέρα.

Κάτι ἀνθρωπάκηδες φτωχοί, ποῦ τὴν ψυχοπονοῦσαν, παληοὶ συντρόφοι καί «κollέγηδες» τοῦ μακαρίτη τοῦ ἄντρα της, τῆς πῆραν δυὸ «φλαοῦνες», τῆς τύλιξαν καί στὸ χαρτί λίγο τυρὶ, καί μὲ κάποια συγκίνησι σὰ μάτια, κατεβήκανε κι' αὐτοὶ ὡς τὴ θάρκα, σὰν νά τὴν συνέβγαζαν, ὡς τὸ πέραμα.

— "Αἴντε, κακομοῖρα!...

— Καί ποῦ νά εἶνε, νά σὲ θλέπῃ ὁ συχωρεμένος ὁ Μαραθιάς!

Δυὸ χωροφύλακες, θιαστικοί, τὴν ἔσπρωξαν μέσα στὴ θάρκα.

— "Α, νά χαθῆς, βρωμοῦσα!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Λόγω ἀσθενείας τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ., ἀναγκαστικῶς σήμερον νά δημοσιεύσωμεν μίαν μόνον σελίδα τῆς συνέχειας τῆς «Λησμονίας». Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἢ «Λησμονία» εἰς 2 καί 3 σελίδας, ὡς πάντοτε.